

Vážené kolegyně, kolegové,

vstupujeme do sedmého roku života *Neurologie pro praxi*. Snažili jsme se stvořit časopis, který bude svým praktickým zaměřením užitečným zdrojem informací pro českou a slovenskou neurologickou obec. Vy víte lépe než já, zda a do jaké míry se nám to podařilo. Nezamýšleli jsme konkurovat ani *Brainu*, ani *Annals of Neurology*. Myslím, že špičková věda má být publikovaná anglicky, aby byla dostupná všem, protože věda má objevovat nové a tedy výsledky výzkumu jsou již z definice prioritní. Česká či slovenská priorita mi zní jako *contradictio in adjecto*. Aby mělo smysl publikovat vědecké výsledky česky a slovensky, měly by být praktické, nebo by měly vycházet ze zdejších specifíků. Takovým poskytuje prostor i *Neurologie pro praxi*. Stejně jako kazuistikám, v jejichž publikaci vidím jeden z hlavních úkolů našeho časopisu. Byli bychom moc rádi, kdybyste nám jich posílali více. Podobně jako komentáře, názory a polemiky. Krátké výrobní lhůty nám umožňují reagovat pružně, dříve, než se zapomene, o jakém problému to vůbec mluvíme. V rubrice *Publikujeme v zahraničí* seznamujeme se souhrny prací českých a slovenských autorů publikovaných v mezinárodních impaktovaných periodikách – abychom také věděli, co se u nás děje ve vědě. Prosím, posílejte souhrny. Publikování v náročném mezinárodním periodiku vyžaduje velké úsilí, a když to vyjde, je se čím chlubit. Hlavními tématy se snažíme mapovat hlavní oblasti neurologie. Občas máme problém se získáním autorů pro méně frekventovaná témata, vaše návrhy rádi uvítáme. Podobně jako pro rubriku *Z pomezí neurologie*.

Když chcete začít s časopisem, musíte si stanovit, jak kvalitní časopis má být, a jak kvalitu zaručíte. Samozřejmě, nejdříve musíte najít dobré autory. Těch je naštěstí u nás dost. (Ale dobrých autorů není nikdy dost, neváhejte nám posílat své příspěvky). Vybudovat síť kvalitních oponentů není lehké. Nikdo z nás nerozumí všemu. Někdo je přísnější, někdo mírnější... V našich zemích je třeba zaručit objektivitu, vždyť se skoro všichni známe, máme se rádi, někdy se nemáme se rádi. Hrajeme na malém hřišti, co když se to kolega dozví? Jen s malou nadsázkou u nás platí: každý každému někdy recenzentem. Chceme-li mít objektivní posouzení, musíme bezpodmínečně garantovat striktní anonymitu posuzovatelů. Lze ovšem vůbec u nás něco takového zaručit? Vždyť se všichni známe. Skutečně, jméno oponenta se dá někdy uhodnout, ale vždy jen s určitým stupněm pravděpodobnosti. A my anonymitu opravdu garantujeme – jména oponentů zná pouze šéfredaktorka a dva členové redakční rady, nazveme je A a Z. Postupně jsme získali velmi kvalitní oponenty, moc jim děkujeme za jejich práci.

Následující odstavec je určen hlavně autorům. Cesta rukopisu od chvíle, co se objeví v redakční poště po vytištění, je následující: A vybere oponenty, paní redaktorka je obešle, rukopis vrátí k přepracování, někdy několikrát. Pokud je v hodnocení oponentů nesoulad, posuzuje Z, který obvykle předkládá redakční radě. Je-li rukopis považován oponenty za přijatelný, dostanou jej na stůl pánové B nebo C (dělí si je podle tematiky), kteří mají právo ještě jednou žádat autora o přepracování nebo dokonce navrhnout zamítnutí. Děje se tak ovšem velmi vzácně. Teprve po jejich verdiktu je autor informován o přijetí do časopisu. Omlouvám se oponentům, je to vlastně určitá supervize jejich práce, ale tento stupeň jsme zavedli z důvodů popsaných výše (malý dvorek). Pánové B a C samozřejmě jména oponentů neznají. Poté je rukopis redakcí zařazen do čísla a rukopisy vidí postupně pánové D, E (české texty) a F (slovenské texty). Z dostává maketu celého čísla před tiskem, včetně jeho neodborných částí. Slovenskou mutaci pak ještě celou prohlíží pan G. Nemusíte si to pamatovat, stačí, když nám, tedy redakční radě, uvěříte, že každému článku věnujeme velkou pozornost. Rukopis se musí prodrat dost trnitou cestou, než je uveřejněn. I tak nám někdy chyba unikne, myslím, že to není příliš často. A samozřejmě, vše je anonymní, takže pány A až G vám nepředstavím, stejně, jako oni (až na pana A) neznají oponenty. Asi se mi nepodaří utajit, že Z jsem já.

Redakční rada fakticky vykonává práci odborné redakce. Redakce jako taková je vedena šéfredaktorkou Zdeňkou Bartákovou. Nemám dost bohatou zásobu superlativů, která by vystihovala to, jak pracuje. Omezím se tedy na poděkování, Zdeňka je duší tohoto časopisu. Potřebujeme však mít širší základnu spolupracovníků, tedy to, co se v jiných časopisech nazývá redakční radou. Proto jsme pozvali k pravidelné spolupráci v rámci širší redakční rady kolegy, kteří jsou renomovanými autory, mnozí z nich i na mezinárodním poli, a kteří s námi spolupracují. Je mi potěšením seznámit vás se jmény prominentních českých a slovenských neurologů, kteří naše pozvání k členství v širší redakční radě přijali: Zdeněk Ambler, Martin Bareš, Jan Hadač, Eva Havrdová, David Doležil, Miloslav Dvorák, Zuzana Gdovinová, Jakub Hort, Zdeněk Kadaňka, Miroslav Kalina, Vladimír Komárek, Robert Kuba, Egon Kurča, Lubomír Lisý, Hana Ošlejšková, Irena Rektorová, Jan Roth, Pavol Sýkora, Karel Šonka, Juraj Vyletelka. Těšíme se na spolupráci.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.
předseda redakční rady